

ikke Oplysning om. Den forhenværende Justitsminister har interesseret sig for, at den Sag, der var anlagt mod den paagældende Mand, skulde falde bort, og Hr. Zahle raadede mig til at indgive Indstilling om Benaadning for Manden, saaledes at Sagen ikke blev appelleret til Højesteret. Jeg svarede selvfølgelig, at Sagen maatte appelleres til Højesteret, for at det kunde godtgøres, om Manden var skyldig eller ikke. Senere, da han var blevet dømt ved Højesteret, blev jeg anmodet om at indstille ham til Benaadning. Jeg svarede: Jeg kan ikke indstille ham til Benaadning, men Ministeren kan jo, selv om jeg har fraraadet det, benaade ham. Ministeren fik altsaa ikke i dette Tilfælde en underordnet Embedsmand til at tage Ansvar for sine Handlinger.

Jeg vil bede Tinget betænke, hvad der vilde være sket, hvis jeg havde adlydt Ministerens Raad. Man vilde da have benaadet en Mand paa Færøerne, hvis Benaadning vilde have vakt almindelig Opsigt deroppe. Ministeren vilde kunne sidde henede og to sine Hænder og sige: Jeg har Amtmandens Indstilling for, at Manden burde benaades. Det var jo Amtmanden, der skulde have indstillet ham. Jeg gjorde imidlertid ikke, hvad man ønskede, og den daværende Justitsminister selv var ikke mere overbevist om Mandens Uskyldighed, end at han ikke benaadede ham.

Den anden Embedsmand, som har udtalt sig om Sagen, har givet en Fremstilling for den færøske Kommission, hvis Urigtighed er konstateret. Paa visse Punkter skulde man dog kunne gaa ud fra, at vedkommende Embedsmand maatte vide Besked. Jeg skal nævne et ganske ligegyldigt Forhold, der beviser hans Ukendskab til Forholdene. I et meget langt Indledningsforedrag dvæler han ved det skandaløse i Ordningen af Forholdene paa Færøerne, idet selv saadanne Sager, som hører under Kultusministeriet, Skole- og Kirkesager, er lagte ind under Justitsministeriet, hvilket jo dog ikke bør ske hverken paa Færøerne, i Vestindien eller andre Steder. Ved dette Spørgsmaal dvæler vedkommende i meget lang Tid uden at vide, at Sager som Undervisnings- og Kirkesager aldrig har været under Justitsministeriet!

Jeg gentager da, at med Hensyn til dette Spørgsmaal er der ikke Tale om, at der fra Ministeriets Side vil komme en Indstilling, før Sagen er behandlet paa sædvanlig Maade, af Kommunen og Lagtinget. Saa vil Indstillingen komme, og saa vil jeg tillade mig at vente den samme Velvillie

for Sagen som nu hos det radikale Venstre. Men det forekommer mig ganske mærkværdigt, at vi, naar vi endelig vil hjælpe Færøerne — og her skal min Interesse ikke fattes — saa netop skal støtte et Selskab, hvis ledende Person er dømt for Bedrageri, og vel at mærke ikke for et enkelt Tilfælde, men, som der omtrent staar i Højesteretsdommen, for hele det Billede, som skabes af selve denne Sag. Og det Forhold, i Anledning af hvilket Manden er dømt for Bedrageri, er netop det Foretagende, der her er Tale om, selve Elektricitetsværket.

Jeg skal endnu til den ærede Ordfører, som selvfølgelig kender til Forholdene paa Færøerne, siden han optræder i denne Sag, ganske kort sige, at Vestmannøerne ligger ikke paa Færøerne, men paa Island. Det, der her er Tale om, er Vaagø og Vestmanhavn.

Gamborg: Den sidste lille Fortalelse skal jeg skænke den højtærede Justitsminister; naar han virkelig mener, han kan høste Laurbær ved den, skal den være ham vel undt. At jeg har sagt Vestmanø i Stedet for Vestmanhavn, indrømmer jeg, det maa jeg jo have gjort.

Det var en yderst mærkelig Tale, den højtærede Justitsminister holdt; jeg kunde ønske at bruge et andet Udtryk om den, men det vil jeg dog ikke gøre af Hensyn til den højtærede Formand, ogsaa af Hensyn til mig selv. Det forekom mig unægtelig, som om Excellencen Rytter endnu ikke var vokset ud over Amtmanden Rytter, og som om Excellencen Rytter endnu stadig tog for meget Hensyn til, hvilke private Kæremaal Amtmanden Rytter kunde have haft paa Færøerne. Jeg holdt nemlig en lille Tale om et Elektricitetsværk paa Færøerne, paaviste, hvilken Nytte det kunde gøre for Færingerne, og hvilken Betydning det vilde have, ikke mindst i den kommende Vinter; og som Svar herpaa fik jeg en lang Tale om en Mand, jeg ikke har nævnt, som jeg ikke har noget at gøre med, og som ikke har noget at gøre med hele den foreliggende Sag.

Det, det drejer sig om, er et Selskab, som hedder Færøsk Handels- og Industriselskab, i hvis Bestyrelse der sidder gode danske Mænd henede fra, og hvis Bestyrelse kan blive tiltraadt af gode færøske Mænd, saa snart Selskabet kan faa Koncession og Løfte om Garantier i Laanet. Blandt de gode danske Mænd har jeg Lov til at nævne Kammeradvokat Vagn Aagesen. Endvidere foreligger Sagen saaledes, at det er selve det færøske Lagting, der an-